

1959

NOCTILUCA

KLASS VIII ↑

KLASS VII

REDAKTIONSSPALT

»Det är med den sanna kärleken som med spökena: alla talar därom, men få har sett dem». — Översatt till Noctilucaspråk. — »Det är med bidragen som med spökena: alla redaktionsmedlemmar talar därom, men få har sett dem».

I ett anfall av tillfällig sinnesförvirring slog undertecknad en dag upp en bok med tänkespråk, fann det ovannämnda och förstod hur alltför rätt det hade (när det var översatt till redaktionens språk förstås). Ja, nog har bidragen spökat för redaktionen alltid.

»Stora mäns ryktbarhet bör alltid mätas efter de medel de begagnat för att vinna den». — Översatt till Noctilucaspråk. — Noctilucas ryktbarhet bör alltid mätas efter de bidrag den haft att tillgå för att vinna den». Men Noctiluca kan inte få något rykte alls om den inte får några bidrag. Enkelt eller hur! Så, se du till att Noctiluca får ett rykte, genom att skriva ett bidrag.

»Det kommer stundom kritiska tillfällen i livet, som man måste vara en smula galen för att komma helskinnad ur». — Eller översatt till Noctilucaspråk. — »Det kommer stundom kritiska tillfällen i Noctilucas liv som redaktionen måste bli en smula galen för att komma helskinnad ur». Dessa »kritiska tillfällen» är naturligtvis då redaktionen samlas för att »bläddra» igenom bidragen. Ja, nog kunde redaktionen bli mindre galen med mera bidrag.

Nog nu om detta. Det är klart att ni varken vill låta redaktionen se spöken eller bli galen, så ni skriver naturligtvis ett bidrag till nästa nummer. Tack på förhand!

Då återstår ingenting annat än att tacka redaktionsmedlemmarna och dem som med bidrag i detta och föregående nummer hjälpt till att få Noctiluca utgiven. Och så önskas alla en riktigt skön sommar.

Red.

P.S. Tänkespråken är tagna ur Francois De La Rochefoucaulds bok »Maximer», om någon är intresserad.

TREVLIGT SOMMARLOV

tillönskas alla Noctiluca läsare!

KONVENTET

Ordf. Per Lindholm, tel. 68 83 24

V.ordf. Lars Wickström

Skr. Kaj Blomqvist

Kassör Raimo Iiskola

Programchef Tom Backman

Styr.medl. Marita Döle

NOCTILUCA

Ansv.utg. fil.mag. Harry Gayer

Red. Tor Lindholm

Red.sekr. Marita Döle

Annonschef Ann-Gret Nylund

Red.medl. Elisabeth Heikkilä

Björn Björklöv

Christian Ahlbom

NOCTILUCA

Organ för konventet vid Äggelby Svenska Samskola

Attack mot förslaget om halvtermins- betygens avskaffande

För en tid sedan gjordes i offentligheten en framstöt mot höstens halvterminsbetyg. Det påpekades att de helt skulle avskaffas, då de i själva verket är till föga nytta. Lärarna ansågs inte ännu under de första höstveckorna ha kunnat skapa sig en tillräckligt klar bild av elevernas kunskaper efter den långa sommarledigheten. Vitsorden kan därför lätt bli missvisande, och hela saken förorsakar dem mycket besvär. Eleverna åter finner tiden fram till läsårets slut ännu vara så lång, att inte ens en fyra har en avskräckande verkan med tanke på villkor och störd sommarro.

Under min skoltid förekom inga halvterminsbetyg på hösten. Då vi aldrig haft sådana, saknade vi dem inte heller direkt, men det kan inte förnekas, att höstterminen kändes enformigt utdragen. Tiden mellan avslutningsbetyget på våren och julbetyget blev nämligen oproportionerligt lång i jämförelse med månaderna från december till halvterminssiffrorna i mars och därifrån till vårterminens slut. En liten s.a.s. uppiggning kring 1 november skulle ingalunda ha skadat.

För egen del ville jag obetingat betrakta införandet av halvterminsbetyg även under höstterminen som ett framsteg, och jag hoppas att förslaget om deras avskaffande inte blir förverkligat. Om lärarna inte är säkra på elevernas kunskaper i mitten av hösten, så kan det med fog sägas, att eleverna själva är det ännu mindre. Vitsordet i prov och skrivningar ger inte alls tillräckligt besked. Men betygen är god vägledning och utgör i många fall en sporre till framsteg — inte bara i de svaga ämnena för resten. Lärarnas möda är ingalunda bortkastad, som man velat göra gällande.

Slutligen bör man inte förbise föräldrarnas inställning. Det finns familjer, där det råder en ganska dunkel uppfattning om hur barnen dagligdags reder sig i skolan. Vid provsiffrorna fäster man inte så mycket avseende, men ett riktigt betyg är ändå en helt annan sak. Det skall högtidligen företes, det skall studeras ofta ingående och jämföras med tidigare sådana och med syskonens. Ett underkänt vitsord kan ge anledning till att nödvändig uppmärksamhet ägnas det svaga ämnet redan i ett tidigt skede av läsåret.

Nej, låt oss behålla halvterminsbetyget både höst och vår. Deras betydelse skall naturligtvis inte överskattas, men att slopa dem vore ett steg bakåt, och det skall vi helst undvika.

Halvdan Ström.

SKOLMINNEN

»Ensamhet, kretsgång
roterande hjärna
tanken den malar
dock utan att finna».

Ovanstående var sista versen i en dikt som ingick i Noctiluca våren 1948 — det år då den stolta tidningen återföddes, dvs. det var då man frångick det sedan kriget vanliga och bekväma sättet att läsa upp några handskrivna rader och verser från ett papper. I stället gav konventet ut ett antal duplicerade ark, en ringa och anspråkslös början till dagens snyggt tryckta tidning. Men på 40-talet fanns det inga tryckta skoltidningar, något som bör hållas i minnet vid bedömning av Noctiluca A. D. 1948.

Att ovanstående vers stannat i mitt minne beror på två orsaker, dels var jag själv författare till de tänkvärda orden, som inom parentes vittnar om en häpnadsväckande om ock omedveten självkänedom, dels var dikten det enda litterära försöket i Noctiluca. Vad de övriga verserna handlar om, har jag inte det ringaste begrepp om. Bättre var de i ingen händelse.

Jag vågar påstå, att konventslivet i Äggelby just kring åren 1946—50 upplevde en blomstring. Förklaringen är mycket enkel. Krigs- och efterkrigsförhållandena tillät inte några egentliga nöjen, dans var t.ex. förbjuden på offentliga platser. Vad var då naturligare, än att konventsundomen, då kriget var slut, sökte sig till skoldanserna. Konventsverksamheten då bestod till stor del just av dans.

När den värsta dansfebern var över och de allmänna dansplatserna igen fick öppna, var det helt naturligt, att det uppstod en viss reaktion mot det hittills rätt ensidiga programmet. Som motvikt till dans och sketcher började vi köra med en smula kultur, om ock i mycket anspråkslös skala. Föredrag om nobelpristagaren T. S. Eliot kan jag erinra mig att förekom. I sanningsens namn dör dock medges, att auditoriets intresse inte stod i relation till arrangörernas ansträngningar.

Intresset att göra något av Noctiluca uppstod ungefär samtidigt som »krigströttheten» började försvinna. Här bör inflickas, att denna s.k. krigstrött-

het var påtagligast hos de årgångar, som inte upplevt kriget på nära håll.

Med risk för att trampa någon eventuell redaktör på tårna, skulle jag närmast ge Roger Johansson, mannen som torde ha rekordet i Äggelby i tyska felpoäng, långt över 300, äran av, att Noctiluca vaknade ur sin Törnrosasömn.

Med en fantasi, som inte kan fränkännas honom, satte han tillsammans med några av sina kamrater igång en kväll med att skriva ihop en »riktig» tidning. Första kvällen slutade illa. Vi hade läst alltför många romaner om amerikanska journalister och deras arbetsmetoder. Visa av erfarenheten gick andra och tredje kvällen bättre. Innehållet var — mätt med dagens måttstock — inget att yvas över. Där var redogörelser över idrotts- och konventslivet, en följetong, som ungefär hette »Styrman Karlsons bravader på Gula havet» och var saxad ur en kolorerad veckotidning, ett angrepp mot »självstyrelsen», och utan angivande av namn, mot en viss lärare som fortfarande verkar vid skolan, några teckningar och så dikten inte att förglömma. Det var innehållet. Nej, där fanns också en rad tänkespråk, av vilka ett uppgavs ha haft mag. Gayer som upphovsman: »Hunden lyfte blicken och ena benet mot skyn». Om uppgiften var riktig vet jag inte, men alldeles osannolikt är det väl inte.

Tidningen kom ut med några nummer, men torde ha insomnat igen, åtminstone för en kortare tid. En av anledningarna var väl, att redaktörens tyska poäng tvingade honom att byta levnadsbana.

Att speciellt idrottsnotiserna gavs så stort utrymme, berodde närmast på att Äggelby under de senaste krigsåren fram till 1951 upplevde en stormaktstid inom finlandssvensk skolidrott, som varken före eller efter denna period överträffats. På rak arm kan jag räkna upp fyra SFSI-mästerskap i fotboll, minst lika många i simning, skidning, friidrott, bandy, handboll för att inte tala om HSID-mästerskap. 1948 bestod SFSI:s fotbollslag av sex äggelbyspelare.

Insatserna i studentskrivningarna stod i omvänd proportion till lagrarna i idrott.

C-J. B.

MILES DAVIS

Miles Davis är en av dagens mest omtalade trumpetare. Han är nu 33 år gammal, började spela trumpet vid tretton och var yrkesmusiker redan vid femton.

Som så många andra börjar Miles Davis' musikerbana i skolorkestern. Miles berättar, att det var redan, när han spelade där, som han lade grunden till den spelstil som med tiden skulle göra honom världsberömd. Miles säger: »Instruktören sade, att jag skulle spela utan vibrato, jag skulle nog bli gammal och börja skaka ändå. Jag spelade utan vibrato».

Då Miles var 18 år gammal, flyttade han till New York för att börja studera trumpet vid det berömda Juilliard-institutet. Efter en tid fick han ett anbud att få spela med Charlie Parker. Han accepterade och fick den nästan hopplösa uppgiften att efterträda fenomenet Dizzy Gillespie som Parkers trumpetare. Miles klarade sig emellertid ganska bra. Men så ville hans mor, att han skulle fortsätta sina studier vid universitetet. Han behövde dock inte göra detta, när hon såg, att han hade vunnit en favoritmönstring i en amerikansk tidskrift som ny stjärna på trumpet.

Endast några få år efter det, att Dizzy Gillespie hade revolutionerat idéerna om hur trumpet skall

spelas, blev Miles Davis grundare av en ny skola, till vilken det snart anslöt sig en lång rad av unga musiker.

Karakteristiskt för Dizzy's stil var explosiva idéer i trumpetens höga register medan Miles huvudsakligen rörde sig i mellanregistret och sällan gjorde några utflykter i de höga regionerna. Han spelade helt utan vibrato och mycket mjukare och melodiosare än Dizzy.

Miles Davis har under de senaste tio åren medverkat i många olika grupper. Han har varit mycket flitig i grammofonstudios. Bland hans inspelningar kan nämnas den serie, som han 1949 gjorde med en experimentoktett, som innehöll bl.a. tuba och franskt horn. Dessa inspelningar har blivit klassiker inom den moderna jazzen.

1958 utgavs en svit som lanserar Miles' solotrumpet mot bakgrund av en stor orkester, »Miles Ahead». I detta album och i flera andra har han dokumenterat sig som en av jazzens bästa balladmusiker. Han har själv flere gånger förklarat, att han tycker bäst om att spela långsamma melodier. Miles Davis har också blivit kallad »DE VACKRA BALLADERNAS MÄSTARE».

B. Björklöv

GALLUP: TV-KRÖNIKA

För att komma med något nytt och revolutionerande ifråga om den i varje nummer återkommande gallupen, har Noctiluca denna gång startat en tv-gallup, och kommer också att ha en tv-spalt i de följande numren. Denna Gallup omfattar alla skolans klasser utom kl. VIII, som tyvärr höll på med studentskrivningarna, när denna hölls. Vi, som ordnar gallupen, hade ingen aning om, att så pass många av skolans elever är tv-intresserade, resultatet var verkligen överraskande positivt! Av skolans 385 elever har 8,5 % tv hemma, 34 % ser tv åtminstone en gång i veckan (antagligen hos grannar eller bekanta) och 43 % ser tv ibland (?) av svaren att döma. Tv:n tycks vara mer utbredd isynnerhet på de lägre klasserna, vad det nu kan bero på? Här följer några exempel på % i de olika klasserna: kl. I a 19 %; kl. II c 14,3 %; kl. III a 13,2 %; kl. VII 3 tv-apparater och kl. VI fem tv-apparater.

Gallupen ordnades så, att duplicerade lappar med åtta frågor om tv delades ut, och eleven skulle individuellt försöka besvara frågorna. Vi försökte göra frågorna så tydliga och kortfattade som möjligt, för att missförstånd ej skulle uppstå. Svaren har även ofta varit ganska humoristiskt formulerade. Frågorna lyder som följer:

1. Har du TV?
2. Hur ofta ser du på TV?
3. Anser du att TV kan införas i skolundervisningen, i såfall i vilka ämnen?
4. Vad anser dina föräldrar om ditt TV tittande?
5. Väljer du bland programmen eller ser du allt?
6. Anser du, att de svenskspråkiga programmen bör ökas?
7. Anser du, att det lönar sig att skaffa eller se på TV först, då man får upp program för hela Europa?
8. Tycker du om TV? (i så fall varför) Om du inte tycker om TV, så motivera varför?

Svar på frågan N:o 8 av eleven X kl. VII: Har ingenting emot det, men köper garanterat ingen tv åt familjen. (Vi ber att få gratulera). Svar på

frågan N:o 5 av eleven X kl. VII: Jag formligen vrakar! Svar på frågan N:o 8 av eleven Z kl. Va: Ja nog är det bra att ha tv. Det är roligt för en slö person som jag att sitta i en stol och glo i möbelen! Nog tycks det finnas tv intresserade i vår skola! Bland åtta frågorna fanns även frågan om tv:ns införande i skolundervisningen och den har alla utan undantag bejakat och givit exempel på. De flesta anser att biologi, fysik, kemi, historia, hälsolära och framförallt geografi var idealiska ämnen för tv-undervisningen. I fråga om historia har många motiverat sin åsikt med att framhålla, att man lär sig så mycket mer av historiska filmer, än av att läsa ur en torr bok. Geografin skulle säkert bli mångas älsklingsämne och stora intresse, om tv kunde införas t.ex. 1 tim. i veckan i det ämnet. — Nu förekommer det ju ca. varannan vecka resefilmer i tv:n, men deras antal kunde gärna få öka! — De svenskspråkiga programmen har 97 % av eleverna ansett att absolut bör öka! Man måste dock betänka, att av de ca. 13.500 tittarna är endast en liten del svenskar. För många av de program, som framföres svarar Carl Mesterton och hans program är ofta skämtsamma och roliga, men dock kunde det gärna få förekomma fler ungdomsprogram! Carl Mesterton har ju tidigare gjort ungdomsprogram i radion, varför ej även i tv ha utsändningar från någon hippa (i tv-studion) eller utsändningar med jazz-, calypso- och rockbiten svensk ungdom! Dessutom kunde någon fotbolls- eller bollmatch säkert under våren fås till stånd på en plats, från vilken man kan sända direkt! En match mellan flickor och pojkar stegrar spänningen! (Detta som ett förslag åt tv-ledningen). Därtill kunde gärna filmer från de nordiska länderna visas, ungdomen reser ofta »med egna pengar» till något av de nordiska länderna, och önskar då få veta något om t.ex. »de norska normmännen i Norge». Nog nu om detta!

De flestas föräldrar tyckes helt tolerera sina telnings tv-tittande, men många tyckes ej alls bry sig om det. Detta på grund av svaren på frågan

N:o 3. De flesta har svarat: vet ej; tolererar det väl; ingenting; anser att jag stör grannarna (det förstår vi så väl) och för övrigt gick alla svaren i samma stil.

Eurovisionen är för betydelsefull för att upptas i detta sammanhang. En sak måste dock klargöras och det är, vad »Eurovision» betyder. De flesta har säkert begått ett misstag genom att tro att man i Ev kan se t.ex. Sverige när man vill. Detta är dock icke fallet. Inga nya kanaler kommer att införas, utan det organiseras antagligen så, att om det t.ex. den 10:nde september är blomsterfestival i Nizza, kommer detta program att erbjudas alla länder genom Europa, även Finland. Om något land ej vill ha programmet, är kedjan bruten och då sändes det ej alls. Alla länder måste alltså godta ett program, för att det skall kunna sändas i Ev. Ev får antagligen två eller tre kvällar i månaden på sin lott och ses på de vanliga kanalerna. Programmens kvalitet stiger givetvis på grund av denna organisering.

Varför tycker du om tv? Svar: »Därför att den går att stänga av».

För att få fram några enskilda åsikter om tv har vi givit i uppdrag åt några elever (anonyma så klart) att skriva litet om den omdiskuterade »möbeln».

Vad jag tycker om tv

Vi hade en tv på prov förra våren. Varje kväll satt vi och stirrade i tv-rutan ända tills programmet var slut. Ibland var det bra, och ibland urtråkigt. En gång såg vi Kekkonen och Fagerholm dansa vals, ja inte med varandra, utan med prinsessor förstås. Det sista man såg om kvällarna var en Bostonask, och så sa en dam, som man inte såg (antagligen för att hon inte vågade visa sig): »Ja vielä BOSTON», och så tog hon en cigarett: »Ja sitten», sa hon och tänkte på den, »hyvää yötä», sa hon och blåste ett moln av rök på Bostonasken.

En gång var mormor hos oss och hon sa sin mening om tv. Hon sa: »Nej, nej aldrig i livet skall

ni köpa en sån där!!» och tills vidare har vi inte gjort det.

Jag har haft tillfälle att se tv hos bekanta några gånger. För några dagar sedan var jag senast i tillfälle till det. Jag tycker programmet var bra. Vi ramlade mitt in i en spännande film om ett mord, som var nära att begås, men misslyckades. Sedan kom det reklam och sedan en film, som hette »Skolan är slut, livet börjar», och sen kom den riktiga filmen, »Farsgubben och gulnäbben» på finska, och den var mycket rolig.

Tv är nog trevlig att ha ibland, men så är det nog, att om man hade en, så skulle hela ens tid gå till att titta på tv, och inga läxor skulle bli lästa. (Åtminstone inte mina läxor).

Lilla livet.

Mina åsikter om tv

Tv-sjukan sprider sig snabbt i landet. De flesta människor är redan besmittade av den. Personligen är jag dock emot tv. Emedan jag själv inte har tv hemma, är jag ej fullt kompetent att kritisera den. Men jag brukar rätt ofta titta i tv hos mina grannar och de intryck jag fått av den gör, att jag inte själv till ha tv.

Jag anser, att tv skulle upptaga för mycket av min tid, som jag kunde använda till annat, t.ex. till att läsa läxor och litteratur.

Dessutom anser jag, att familjen intresserar sig för mycket för tv. Blir man t.ex. bjuden till en familj, som har tv, händer det ofta, att då en familj alltför mycket intresserar sig för tv, medför detta, att förmågan att underhålla sig försvagas.

När man får tv, får man »vänner», till slut är hemmet likt en biografialong. Detta behöver visserligen inte förekomma, när tv blivit allmännare.

Vad programmens kvalitet beträffar anser jag, att de program Finlands tv bjuder publiken, ännu lämnar mycket övrigt att önska. Mera svenska program kunde införas. Program om resor kunde förekomma oftare, ty de brukar vara ganska lyckade.

forts. sid. 17

Konvents- spalten

Den första punkten på konventets vårterminsprogram var det traditionella utsparkningskonventet, som dessutom var första »hippan» i skolans nya fest- och gymn.sal. Detta var kanske en bidragande orsak till att publiken var så talrik. Programmet gick till största delen »i boktitlarnas tecken». För det första rekommenderades passande boktitlar åt åttorna. Bl. a. kan nämnas Janne Blomqvists boktitel »Trumpetens ABC». Stig Hellmans »För länge har jag tänkt och trott» Gunvor Tauberts »Vill ni se en diva», dessutom de titlar som gavs åt hela åttan, »Porträtt av idealister». »I dödens väntrum». »Gör det själv.», »Wennerbergs» (G)luntarna m.fl. ... Sedan uppträdde sjuan med en sketch, »Rummet bredvid», som också hade att göra med boktitlar. Det enda negativa i programmet var sexans »oförberedda sketch». Hoppas de är bättre förberedda nästa år, då det borde vara deras tur att sparka ut åttorna.

Följande punkt på verksamhetsprogrammet var en filmförevisning. Filmen valdes sålunda, att konventsklasserna fick rösta på några utvalda filmer. De flesta rösterna erhöll filmen »Parisiskan». Trots att inträdesavgiften var tämligen liten, var det endast ca sextio elever som åsåg den.

Den 14 april arrangerades en maskerad mellan Munknäs, Grankulla och Äggelby samskolor. Som värd stod Munknäs. »Ägelis» bidrag till programmet var en sketch, och dessutom uppträdde bröderna Lindholm med ett sångnummer. Att döma av applåderna blev dessa programpunkter mycket uppskattade. Det var roligt, att så många från Äggelby infunnit sig till maskerad. Konventsordförande Per Lindholm skall ha tack för, att han lyckats ordna något utöver det vanliga för Äggelby. (Vi är minsann inte vana vid någon livligare kontakt med andra skolor).

En diskussionsafton arrangerade konventet den 29 april. Diskussionsämnet var »Tror den moderna människan på Gamla Testamentets under»? Kyrkoherde Lindell besvarade frågor rörande detta ämne. Efter diskussionen bjöd konventet på te.

K. B.

Rådfråga

HENRY NIELSEN AB/OY

om Ni önskar transportera
Er själv eller någon annan
lika trevlig person till lands,
sjöns eller i luften. För övrigt
syssla vi mest med varu-
transport.

SPEEDWAY -

Ett av mina största intressen är speedway, och om den brukar det vanligen inte stå något i skoltidningar. Med tanke på andra intresserade pojkar beslöt jag dock våga mig på att skriva en kort artikel om speedway och samtidigt berätta litet om dess bakgrund.

Speedwayn uppkom, hur underligt det än låter, alldeles av misstag. Dirt-track sporten, som speedwayns ursprungliga namn lydde, fick sin början i Australien år 1923. — På en boskapsutställning hade »stjärntjuren» inte kommit, och för att rädda tillfället beslöt arrangörerna att anordna motorcykel-tävlingar i vilka alla fick delta! De beslöt köra på finkorniga kolstybbsbanor. Tävligen blev en dundrande succé, och då männen av misstag råkade komma till kurvorna med för hög fart, och »sladdade» och »slirade» med »sidlängestaktik», — vilken nuförtiden är en utpräglad egenskap hos denna sportgren, — då jublade människorna högt!

Därefter hände det sig, att några australiska förare kom att resa till England och började köra på nyss färdiggjorda banor, vilka man egentligen ämnat för hundtävlingar.

Till Finland kom speedwayn egentligen först år 1949—1950, då det byggdes en bana i Åbo. Snart bildade några ungdomar en speedwayklubb, och höll träningar flera gånger i veckan. Nu fanns det många speedwayentusiaster i Finland, och även framstående förare t.ex. Raimo Rein, Kauko Jousanen, Antti Pajari o.s.v.

Den mest spännande och mest berömda tävlingen inom speedway är den årliga VM-tävlingen, som hålls på Wembleys stadion i England. Finaltävlingarna dra fortfarande fullt hus! Denna sportgren har under årens lopp arbetat upp sig åtskilligt. Nu har man kommit så långt, att man ej kan använda snabbare maskiner, och sålunda har utvecklingen vänt sig mot start- tidtagar- och andra instrument.

Alla förare kör som känt med likadana motorcyklar av JAP-märke, som vanligen är försedda med 500 cm motorer och utan bromsar och växlar.

DIRT-TRACK

Det är ju klart, att en sådan sportgren som den här, vid vilken publiken är i nära kontakt med förarna, utvecklar ett intimt förhållande mellan de tävlande och publiken. Sålunda har även de »våghalsigaste» förarna kommit högst i publikens gunst. Några sportsmän kalla dessa tävlingar »böknings-tävlingar», vilket ibland kan vara mycket träffande, men nog är ju speedway en sak för sig!

Speedwayns lockelse ligger däri, att vi — när vi ser dessa nutidens gladiatorer, till hälften män, till hälften maskiner, som kör på en trång bana med fart, som förefaller alldeles omöjlig, sprutande upp vassa kolstybbsmoln med bakhjulen, sammanpressade tätt intill varandra, med sina breda styrstänger och förorsakande spänning varje sekund, lever med dem och helt och hållet går upp i vad som händer på banan. (Detta naturligtvis ur publikssynpunkt!) Spänningen beror på hårnålskurvor, körbanans utformning och även på omkullkörningar, på grupptaktiken och annat som är särskilt kännetecknande för denna sport.

Dessutom lär man sig ej speedway på en dag, man måste träna hårt och vara våghalsigt sinnad för att våga sig på den sporten. Viktigt är att man tränar upp sig i en egen stil! För den, som ej känner till speedwayn, är det väl bäst att beskriva den litet närmare. De professionella förarnas taktik och stil är alldeles annorlunda än nybörjarnas. Träningen för en nybörjare gestaltar sig ungefär så här:

Försök köra med 60—70 km:s fart längs en 400 m lång bana, av vilken 2/4 är kurvor. Låt »varven» sjunka, luta åt vänster, låt er maskin slira tvärs över banan, stöd med er vänstra fot »sladden», öka långsamt varven vid mitten av kurvan, räta sedan upp er maskin, kör i hård fart ut på den följande »rakan», efter den följer en ny kurva o.s.v. — Medan ni lär er allt detta, låter ni er maskin »fara iväg ifrån er» några gånger, d.v.s. ni kör omkull. Ni kommer att bekanta er med skydds-räcket och med banans grova, ofta leriga yta! Ni håller på med det här åtminstone en gång i veckan! Om ni ännu efter det vill fortsätta, kan ni med tiden bli en förare, som internationella klubbar och förare högaktar.

K-J. L.

Vårens idrott -

i koncentrerad form

Det har skett en mycket märkbar förändring i skolidrotten efter julen, och orsaken till denna förändring är den nya gymnastiksalen. Den har satt ny fart på all idrottsverksamhet inom skolan, och särskilt korgbollsspelet har nu åter efter ett och ett halvt års vila kommit igång riktigt ordentligt. Det är glädjande att se, att pojkarna ganska fort kommit in i gamla gängor, och spelet blir allt bättre och bättre dag för dag. Det är ju ännu långt till nästa höst, då HSID-serien i korgboll spelas och där våra pojkar säkert kommer att vara med.

Vårterminens verksamhet inleddes med flickornas volleyboll och pojkarnas bandy.

Flickorna deltog med två lag i HSID-serien i volleyboll och lustigt nog hade B-laget större framgång än A-laget. Det förstnämnda laget fick nämligen en seger i matchen mot Lönkan, som fick se sig slagen med 12-15, 15-3, 15-12. A-laget däremot förlorade alla sina matcher, men för rättvisans skull måste sägas, att de hade mycket jämna matcher trots den hårda zonen de hamnade i. Deras matcher var följande: ASS-NSF 12-8, 6-15, 12-15; ASS-SFL II 15-17, 12-15; ASS-ASL 15-13, 8-15, 9-15. Såsom av siffrorna framgår var deras matcher mycket jämna och spännande och vi får väl hoppas på bättre tur nästa år.

Pojkarna klarade sig inte mycket bättre i bandyserien. Men vissa framsteg har trots allt gjorts, ty Äggelby blev inte sist i serien i år såsom sed varit de senaste åren. Då vi dessutom lyckades lämna efter oss arvfienden Lönkan, var glädjen bland bandyspelarna ganska stor.

Sedan kom då de efterlängtade bordtennismästerskapen, som egentligen borde ha hållits redan på hösten, men som i väntan på den nya salen uppsköts till efter jul. Då fick vi tillräckligt utrymme, och när dessutom en av eleverna välvilligt

lånade oss ett extra bord, kunde tävlingarna genomföras ganska friktionsfritt. Det förvånadsvärda var, att deltagarantalet blev långt ifrån så stort, som man hade väntat sig, trots att pojkarna nu i två år knappast gjort annat än spelat ping-pong. Det verkar som om en hel del personer skulle ha glömt den gyllene regeln inom sporten, att huvudsaken ju inte är att vinna, utan huvudsaken är att vara med.

I pojkklassen under 14 år hemfördes segern i en ganska överlägsen stil av Antti Päivinen från kl. III och i juniorklassen av Lars Wikström kl. VI, sedan han fått w.o. av Rolf Saxberg kl. IV.

Segern i damklassen tillföll oväntat Rea Lihte kl. VI, som i finalen slog Birgitta Bärlund kl. VII, medan senaste års tvåa och årets segerkandidat Käthy Wohlström, tog tredje priset.

I mixed segrade paret Iholin-Wagner och i herrdubbeln hemfördes segern av paret Hellström-Holmberg, som i finalen besegrade självaste HSID-mästarna Iiskola-Iholin.

Tävlingarnas bästa match spelades i herrfinalen mellan Martti Iholin och Einar Holmberg. Matchen var spännande från början till slut och i denna match såg man åtminstone i början riktigt högklassig ping-pong med hårda slag från båda sidor. Iholin tog första setet och Holmberg det andra. I det tredje setet ledde redan Iholin med 20-15, men Holmberg hade nerverna under kontroll och tog fast förspänget och segrade med 22-20. Detta var en verklig »titanernas» kamp, och den tog kanske ännu mer på åskådarnas nerver än på själva spelarnas.

Skolans skidning har detta år varit mycket givande, kanske inte så mycket på pojkarnas sida som på flickornas. Av våra skidande flickor bör Kristina Moliis från kl. VII få ett särskilt omnämnande. Hon har varit så gott som oslagbar detta år, ty

ingen flicka från den svenska lärdomsskolorna i Finland har rätt på henne i år!

Framgångarna började med HSID-mästerskapen, som hölls den 14 februari här i Äggelby. I dessa tävlingar firade vår skola en stor triumf genom att hemföra trefaldig seger i både dam- och juniorklassen, samt dessutom andra plats i senior-klassen. Resultatet: Seniorer: 2 Oiva Johnhem kl. VI; Juniorer: 1. Rainer Stellberg kl. IV, 2. Bjärne Lindqvist kl. IV, 3. Lars Wikström kl. VI; Damer: 1. Kristina Moliis kl. VII, 2. Inga Sjö Dahl kl. VII; 3. Birgitta Bärlund kl. VII.

Till SFSI-mästerskapen i Gamlakarleby den 22 februari skickades endast de tre ovannämnda flickorna, emedan ingen av Pojkarna hade lust att fara dit. Men flickorna klarade sig dock utmärkt bra, och segern kom till Äggelby. Det var förstås Kristina Moliis som åter var framme, men inte heller de andra flickorna skidade dåligt. Birgitta Bärlund var fjärde och Inga Sjö Dahl blev sjunde. Det var också mycket nära, att lagsegern hade kommit till vår skola, ty endast 2 sekunder förlorade våra flickor åt Jakobstads svenska samlyceum.

Ingenting varar dock i evighet! I HSID-stafetten i Grankulla fick våra flickor se sig besegrade av Grankulla flickorna, men även här hade Moliis den bästa individuella tiden. Vårt lag var följande: Birgitta Bärlund, Inga Sjö Dahl, Kristina Moliis och Anneli Rainio. Särskilt skulle vi vilja fästa läsarnas uppmärksamhet vid den sistnämnda flickan, som nu går på kl. IV. Hon kommer säkert att bli mycket bra med tiden, det märktes tydligt nog i Grankulla.

Tyvärr har skolans egna skidmästerskap inte kunnat hållas i år, emedan vädret genast efter sportlovet, då idrottsföreningen hade för avsikt att ordna dessa tävlingar, blev så varmt, att de inte kunde genomföras. Vi får i stället hoppas, att det kommer att bli desto flera deltagare nästa år, då tävlingarna inte i år kunde hållas.

Intresset för korgboll har nu också stigit och särskilt har kl. VI utmärkt sig genom att spela många matcher mot motsvarande klasser från andra skolor. Det är bra sexor, fortsatt på den linjen!

Skollaget företog också, trots att det inte var fulltaligt, en resa till Borgå, där det mötte Borgå Lyceum. Borgåborna vann i en ganska överlägsen stil, men de kunde faktiskt också spela korgboll.

Ja, sedan får vi väl bara hoppas på en lika livlig och framgångsrik idrottsverksamhet som hittills samt önska stor publik för fotbollsspelarna, som i år dristat sig med i den allfinska fotbollscupen för lärdomsskolor, där sammanlagt 87 skolor är med.

Ytterligare vill idrottsföreningen framföra ett tack till sina medlemmar för ett framgångsrikt verksamhetsår och önska lycka och framgång i det nya läsåret!

R. S.

Skolans flickskidlag.

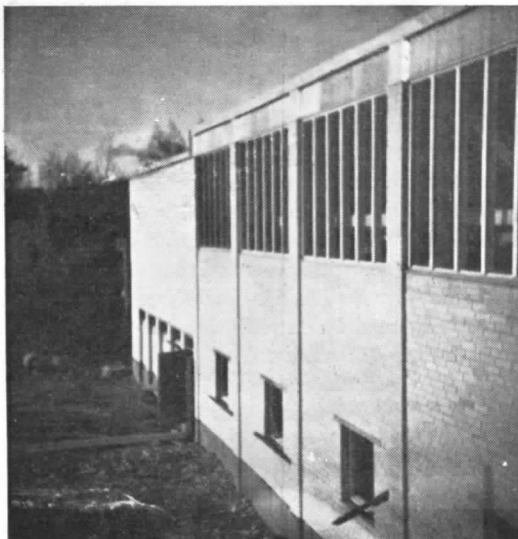
SKOLANS

»Guter Ding braucht Weile», säger tysken, och han har så rätt i att man aldrig väntar för länge på någonting gott. Medan vi är i farten med ordspråk, kunde vi tillägga, att »intet är som väntans tider», men detta kanske för läsaren en smula på villospår.

Vad vi talar om? Vår nya gymnastiksal förstås! — Vad tänkte NI??

Då vi förra våren såg beslutsamma men inte överdrivet jäktade män mäta upp skolområdet, log vi overseende och tänkte: tillbyggnaden blir säkert färdig för att användas av våra barnbarn, såvida vi inte blir föräldrar vid alltför unga år...

När vi hösten 1958 återvände till skolan, möttes vi emellertid av en stor överraskning: grunden till annexet var lagd och väggarna påbörjade. Varje dag kunde man följa med framskridandet; vi såg varje sten som lades till och fann, att arbetet fort-

Ett skede av arbetet.

En scen ur det lyckade programmet på Svensk Förenings 50-årsfest.

gick i en nästan o-finländsk takt. Att allt blev färdigt bara två månader försent, bevisar ju redan detta.

Julfesten 1958 blev ett stort ögonblick i vår skolas historia, då vi för första gången samlades i den nya salen. Trots att festprogrammet försiggick utan ridå eller kulisser, föreföll publiken märkbart nöjdare än vid någon högförnäm galaföreställning. Genom bristerna kom de medspelande närmare åskådarna, och t.o.m. sufflören, Magister Gayer, gjorde stor succé.

Medels sång och spe förvisades årets abiturienter från konventet, och ceremonin försiggick naturligtvis i fest-, respektive jumbassalen.

»Åttan» var djupt medveten om äran av att vara den första i raden av de oräkneliga årskullar, som kommer att genomlida studentskrivningarna i denna

STOLTTHET

vår skolas stolthet. Visst spirrade det en smula i nerverna av den högtidliga interiören inför debutskrivningarna, och man kände sig som en öde ö i golvet's stilla ocean.

Den tredje april 1959, d.v.s. lagom till realprovet, fullbordades inredningen med den av Dora Ljung komponerade, i smakfulla färger utarbetade ridån.

Händelsen gav anledning till en ingivning, som fick en festlig prägel tack vare att Svensk Förening i Äggelby samtidigt firade sitt 50-årsjubileum.

Emedan föreningens och vår skolas historia är så intimt förknippade med varandra, fick ordföranden B. E. Myrbergs tal ett särskilt intresse för skolans elever. Få av oss hade vetat, vilket uppoffrande

arbete Svensk Förening har nedlagt på Äggelby Svenska Samskola under dess första svåra år.

De närvarande fick också höra fakta om den nya gymnastiksalen. Att dess bredd är lika med den förra salens längd ger kanske en klarare bild av dess storlek än blott och bart siffrorna ca 260 m². Trots att tillbyggnaden är uppförd med så enkla medel som möjligt och sålunda även blivit relativt billig, ca 20 miljoner mk, är den dock såväl ändamålsenlig som stilren.

Vid invigningen fick man för första gången uppleva den fullständigt fullbordade salen i fest. Ehuru uppförd i modern stil, har den redan lyckats tillägna sig den speciella, intima atmosfär, som alltid varit kännetecknande för vår skola.

L. B.

MELLANSKOLAN

LÄSER MAN

BARA FÖR BETYGEN?

»Bortom karbas och plugg och latin friheten väntar och akademien, och som ett blad, oskrivet, hela det härliga livet».

Ja, allt det där stämmer nog ännu i dag med undantag av karbasen», som lyckligtvis är avskaffad. Förr var det ju så, att man fick stryk i skolan om man ej kunde sina läxor. Vad är det då som i dagens skola sporrar eleven att läsa? Är det rädslan för att hemma visa upp ett dåligt betyg och bli bannad för att ha varit lat eller är det ärelystnaden som sporrar eleven? För endel elever är det väl tävlingsmomentet som utgör sporrer (det är förargligt om »Loppa» är bättre än »Snoppa»). För andra är det åter ärelystnaden, det att komma framåt och bli något mer än en medelmåta, som spelar in. Men det finns också de — ljusen — som tack vare sin intelligens och sitt goda minne kan erhålla ett gott betyg nästan utan att läsa något alls.

I endel skolor har man gjort försöket att avskaffa betygen på de lägre klasserna. Det är naturligtvis rena himmelriket för alla lata elever, medan de flitiga återigen ej får något erkännande för allt arbete och all den möda de lägger ned på sitt skolarbete. Det har emellertid visat sig olämpligt med betygens avskaffande, emedan många elever slöar till så grundligt att de, när de återigen på de högre klasserna får betyg, har svårt att taga igen det förlorade.

Läser man då bara för betygen? Naturligtvis läser man inte enbart för betygen. I framtiden, med tanke på det »stora härliga livet» som väntar på en efter det trista plagget, har man stor fördel av ett gott betyg, t.ex. när man skall söka tjänst, eller vid inträde till högskolorna m.m. Betygen spelar nog en stor roll både med tanke på skolan och framtiden. Litet sanning ligger det nog i ordspråket:

»Vi lär inte för skolan utan för livet».

Rosita-Pepita.

MITT ÄLSKLINGSÄMNE BOTANIK.

Ack, hur härligt är det icke att examinera växter! Jag njuter i fulla drag när jag får plocka bort ståndarna på t.ex. *Fragaria vesca* och räkna kronbladen på en *Romulus acris*. Du måste medge att botanistens liv är ljuvligt!

Jag var ungefär sex år gammal när jag kände mig kallad till botanistens ädla yrke. Det hände då jag rensade potatislandet, jag tittade noggrant på varje ogräs, som jag drog upp och undrade, om de olika stråna hade namn. Till sist tog nyfikenheten överhand, och jag frågade min moder om så var fallet. Efter att ha hört svaret har växterna alltid hållit mig oerhört fångslade, underligt nog.

När jag sedan vid tioårsålder började vid Ägelby svenska samskola i första klassen hade botaniken blivit en fix idé hos mig. Oj, vad jag var lycklig när jag fick examinera växter med mina klasskamrater under biologitimmarna. Vi hämtade in ett dussin olika exemplar i klassen, de flesta ur familjen *Compositae*, och vår biologimagister, som är ganska lätrörd fick tårarna i ögonen, när hon såg oss komma in med växter, instoppade litet här och var. Bland dessa mina första växter som jag samlat i skolan återfanns en mycket originell växt, vilken troligtvis heter *Dinosaurius pistillus*. I denna växt fann jag tjugunitton ståndare och femtioelva pistiller. En annan märkvärdighet var, att den hade två rötter; en med jordstock och en annan med en massa birötter. Jag tog hem den och pressade den, och har fortfarande kvar den i min växtsamling. Under sommaren pressade jag mina första växter. Denna växtpressning gick dock inte riktigt regelrätt till. Magistern hade lärt oss hur ofta man skulle byta papper på dem o.s.v. Men jag min olycka klatschade dem under pressen och lät dem vara tills de började mögla. Det var ett himmelens jobb att limma dem på papper. Det gick dock lättare med examineringen, när jag fått »Florran i färg» till hjälp. Nu har jag samlat precis 129 1/2 växt (den 1/2:va växten var en aning möglig).

Botanikfanset Uffae.

SKRIVER:

VAD JAG VÄNTAR MIG AV EN GOD FILM:

Vad väntar jag mig av en god film? En god film måste helt fångsla publiken, det är ju solklart, och för det mesta brukar den innehålla välkända och välspelande »filmisar». En verkligt god film behöver dock icke alltid spelas av briljanta rolltolkare, ett gott exempel därpå är Väinö Linnas »Okänd soldat». Bland huvudpersonerna i denna världsberömda krigsfilm finns det många, förut inom den finska filmeliten fullkomligt okända för­mågor, som spelar sina roller med framgång. I goda filmer känner jag sambandet mellan mig och »filmisarna», jag lever mig mycket bättre in i filmen och är med varje sekund. En verkligt god film får t.o.m. publiken att gråta vid något särskilt tragiskt ställe. Fast »Okänd soldat» var en från film, så fanns det en del ställen, då de hårda gossarna i filmen fick mängen manlig åskådare att fälla en tår. Kanske det också till en stor del berodde på, att mängen av åskådarna själv upplevt en liknande situation och visste, att kriget inte är något att leka med. En av vita dukens välkända komiker, Danny Kaye, har i filmen »Kors i taket» ett fast grepp om publiken, han har på många ställen en mycket hastig övergång från skämt till allvar, ja ibland så hastig, att skrattet knappast hunnit förklinga innan man börjar snyfta. Dessa två filmer tycker jag är verkligt bra, riktigt i min smak. De har båda de förutsättningar en bra film skall ha; skådespelarnas verkliga inlevelse i sina roller, detta att kunna leva sig in i sina roller är kanske inte alltid så lätt för »filmisarna», men lyckas de med det, så har de hälften på det torra, då lyckas de med största säkerhet också få kontakt med publiken på ett riktigt sätt. Goda skådespelare och ett grundmurat rykte hjälper ej alltid om »filmisen» har de andra medspelarna emot sig, ty då kan han säkert inte ensam göra en god film. Filmkvaliteten beror till en del på om regissören tolkar manuset rätt. Också där ser man, att ett visst samband mellan regissören—författaren måste uppnås. Om någon film fått Oscar, då går många och tittar på den, samt tycker, att den är bra, helt enkelt därför att andra tycker att den är bra. Av denna åsikt är

forts. sid. 16

ETT

LIVS

CHORUS

*En karnevalsmusiker kan spela allt:
gillar trumpeten bäst,
en stad fylld av musik
annonsvagnar med dixieland;
trummor tar tid att packa
förbyts till altsax och Trumbauer:
alla behöver en lärare, någon att apa-
individuell-visa dem det:
riff blir helhet, ljus ton långa linjer
och Billie, inspirerande »Lady Day»
med uppfattning.*

*Stora band är att gå på estrad
för futtiga åtta takter, sedan noter;
sessions däremot, flera, många,
»Jammin the Bleus» men
trubbel smått med pengar,
promotors, intervjuer;
slutligen rashat
i en obesegrad armé:
efteråt misstänksamhet mot alla
vill inte spela, trött bitter . . .
turné, turné: förnyelse varje kväll,
sällan ljusglimt, sällan 'Polka dots' . . .
. . . turné, turné, stort trubbel med
pengar, fruar, pengar, fruar:
Paris tillflyktsort men turné, turné:
trötthet och död.*

*En fras kort som Parker,
mörk som Billies blues:
Pres är död.*

HOBBY-SPALTEN

Benämningen hobby betecknar oftast någon samlarvurm, exempelvis frimärken eller tändsticksetiketter, ibland sport eller t.o.m. handarbete, mera sällan läsläsning. Många anser emellertid, att allt detta kräver för mycket energi, men vill dock ha någon trevlig, lättskött fritidssysselsättning. En kategori har blott det motsatta könet som sitt stora hobby, medan andra anser även detta vara alltför arbetsamt.

Det finns också en mängd andra, mindre vanliga tidsfördriv, som kan vara uppiggande utan att överanstränga eller förslava en.

Att arbeta med mosaik är fantastiskt intressant och avkopplande. Om man inte fordrar prestationer, likvärdiga med Ravenna-konstverken, kan man utan stora kostnader få till stånd snygga och originella underlag, brickor och vaser. I stadens affärer får man köpa allt material — mosaikbitar, plattor och lim — samt får dessutom goda råd gratis.

De flesta känner väl till, att man kan köpa stommar till lampskärmar och klä över dem antingen med plastband, bast eller tyg. Vanligen blir dylika skärmar betydligt billigare och också personligare.

Bast- och korgflätning fordrar i motsats till de ovannämnda förslagen både övning och händighet. Men resultatet blir också värdefullare och idealiskt att ge till present. En bricka, vars underlag består av antingen ensonit eller något träslag, t.ex. teak, och vars sidor är flätade av rotting, är en lämplig gåva, som man KAN göra själv.

Om man talar om att samla växter, ler de flesta föraktfullt och tänker på torra ledsamma herbarier. Varför inte samla levande, ovanliga växter? Har ni någonsin tänkt på att skaffa er en kaffebuske? Eller kanske ett apelsinträd? Ni går miste om en välbehövlig vintergrönka, när ni kastar fruktkärnorna i papperskorgen. Att odla sallatskrasse under den mörkaste årstiden för att dekorera smörgåsarna med är inte heller så dumt. Har ni en trädgård, kan ni odla majs eller tomater i krukor under våren för att sedan plantera ut dem under försommaren. Det är trevligt att sköta sådana växter, och för tungpratade gäster blir de ett ypperligt samtalsämne.

Djur är kombinerat sällskap och hobby. Kanske

är en sköldpadda intet egentligt sällskap, men om ni är noggrann med motion — alltså djurets! — torde fritidssysselsättningen inte längre vara något problem.

Kanariefåglar innebär visserligen arbete och tidig väckning för ägaren, men det finns ju också tama kråkor eller i sämre fall höns. Skaffar man sig en papegoja, slipper man säkert själv att sköta om konversationen.

Från anskaffandet av hamstrar, kaniner och vita möss avrådes emellertid på det bestämdaste, deras nativitet är förkrossande.

Den litterärt intresserade samlar ofta mest olika slag av böcker, men lika inbundna är de en prydning för bokhyllan. Det är inte svårt att lära sig bokbinderi; är man för bekväm för det kan man köpa serier, och får på samma gång ett betydligt mera mångsidigt bibliotek. Att rota i antikvariat efter historieböcker kan också vara fascinerande; man lär sig av dem en mängd som läroböckerna inte talar om. Att samla verk av vissa författare har en speciell tjusning — gestalterna har ofta liknande karaktärsdrag och det dröjer inte länge förrän man känner, att de allesammans hör till familjen.

Av dessa förslag till sysselsättning är det ju inte tvång på att utvälja något. Huvudsaken är att man gör något förnuftigt, så man inte blir som mannen, vars enda, allt överskuggande hobby var att kasta ägg i elektriska fläktar.

Lena

forts. fr. sid. 15

inte jag. Fastän jag ser en film som vunnit Oscar, kan jag tycka, att den är dålig. Att rätta sig efter den allmänna opinionen är i detta fall alldeles onödigt. En film blir säkert bra, om dess skådespelare spelar den med inlevelse, och om därtill den nutida kräsna biopubliken antar den, då blir den säkert trevlig alltigenom som »Kors i taket» och »Okänd soldat», vilka båda är filmer av mycket hög klass. En film som håller publiken i ett verkligt skruvstäd är »Montparnasse 19». När jag hade sett den och kom ut ur biosalongen, var jag ännu så gripen, att jag fick ta mig själv i kragen för att inte börja stortjuta. Sådan skall en verkligt god film vara.

Christian Ahlbom.

forts. fr. sid. 7

Eftersom vår tv ännu är så ung, förstår jag, att den är beroende av reklamen. Men denna kunde variera litet mera. Boston-reklamen t.ex. förefaller redan ganska utsliten.

Vid det här laget är nog alla ivriga tv-tittare rasande på mig. Men jag medger gärna, att tv även har sina goda sidor. Ungdomen trivs bättre hemma och driver mindre ute på gatorna. Familjen lär sig en hel del genom tv; allmänbildning genom »De visas klubb» samt ett och annat om sjuk- och barnavård. Tv sparar in pengar. Man går mera sällan på bio. Jag för min del tycker, att filmerna i tv aldrig motsvarar filmerna på en biograf med Cinemascope. Och färgerna spelar i alla fall för mig en stor roll. De ritade filmerna är det som jag tycker bäst om i tv. För dem lämpar sig tv utmärkt.

Televisionen i Finland trampar ännu i barnskorna. Jag är säker på, att den med tiden kommer att förbättras åtskilligt, särskilt när vi här i Finland kommer att få se alla europeiska länders tv-program.

L. J.

Av allt detta har vi kunnat fastslå:

1. att tv:ns införande i skolundervisningen av eleverna skulle emotses med stor förtjusning.
2. att vid Eurovisionens införande i Finland borde ca 30 % av vår skolas elever köpa tv! (Vilket ej alls behöver stämma!)
3. att föräldrarna helt tycks tolerera sina ungars tv-vanor!
4. att programmet Music, music, music mycket uppskattas. (Följande favorit är Palapeli).
5. De flesta anser att tv är bra att ha, man tar igen sig vid den, man gör »länsstolsresor», får nyheter i bild och följer med sin tid. Dessutom regleras biospringet, vilket främst föräldrarna uppskattar!

Den bästa avslutningen på denna gallup anser vi ett citat vara:

Motivera varför du tycker om tv? Svar: »Det regnar så i tv:n, men det blir nog bättre när vi får säng-tv». (kanske en idé). - K ö

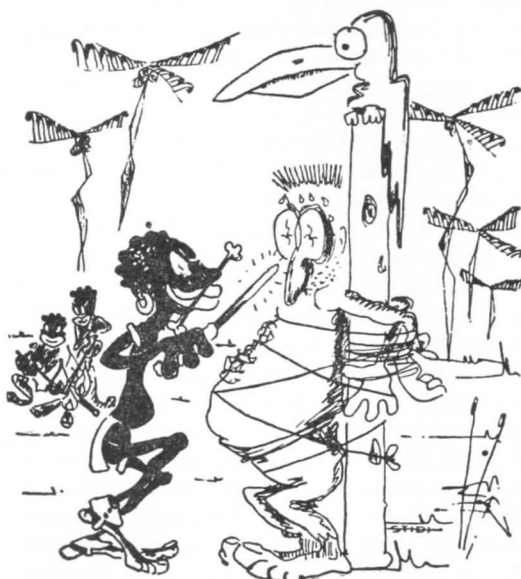
Järn för alla ändamål...

Telko

Helsingfors

Alexandersgatan 13

Tel. 12 271

DALTA INTE MED OSS!

»Pubertet — utestängningstid». »Den mörka ungdomstiden». »Missförstådd ungdom».

Nonsens! Det har blivit ytterst modernt att behandla ungdomsproblem så modernt, att de flesta tidningar fylls av artiklar i ämnet. Ett fascinerande faktum är, att dessa nästan undantagslöst skrivs av vuxna, som man tycker skulle ha ett tillräckligt moget omdöme för att inse huru de skadar föremålen för sin omsorg. Det är ett psykologiskt faktum, att man fattar huru eländigt livet är först, då någon tutar det i ens öron.

Ett exempel på detta utgör mina reaktioner inför åttonde klassens slutspurt. I grund och botten ansåg jag inte att arbete förekom i någon härresande mängd, men efter att ha hört lärares och medlidssamma släktingars kommentarer insåg jag äntligen vidden av det martyrium, som föregår den vita mössan: »Ja, det är ju en så ansträngande period det här» (tack för det, att för första gången få sova om mornarna...). »Är det inte FÖRTRÄFFLIGT så tiden går??» (Jo...), »Du ÄR ju nervös, eller hur?».

Det är väl onödigt att påpeka sambandet mellan ovanstående erfarenhet och tonåringarnas inställning till samhället, föräldrarna samt livet i allmänhet.

Jag vill inte alls förneka, att uttrycket »den gylene ungdomstiden» är en överdrift, men skulle vi ha kommit att tänka på detta av oss själva? Naturligtvis har vi det svårt: låga fickpengar, höga omkostnader (biopriserna stiger...), för litet tobak och alkohol, ingen fri kärlek!

Det kuriösa är, att i krig och nödtider, då ingen hinner befatta sig med ungdomens sysselsättning, kommer dess positiva sidor fram. Jag vill ingalunda påstå, att vi nödvändigtvis måste ha krig för att bli lyckade, men är det inte så, att genom svårigheter danas karaktären, varemot medgång, eftergivenhet och bortklemmande ofelbart leder till dagens situation? Ett talande bevis är, att ungdomsbrottsligheten ökar i takt med uppfostringsböckernas antal. Om detta fortsätter i samma utsträckning, har vi inom tio år ett nytt, givande problem att behandla: huru länge skall föräldrarna stå ut med

att betraktas som antikverade skuggvarelser, att vara maktlösa gentemot sina barn i skräck för att »skapa komplex»? Detta är kanske ännu inte så utpräglat i vårt land som i Sverige, men vi följer ju slaviskt det svenska föredömet.

Jag ser rubrikerna för mitt inre öga: »Föräldratid — utestängningstid». »Missförstånd för föräldrar». Det är vi, det!

Lena.

HARPA: Vanligen kallad kärring är ett mycket svårspelt instrument. Ofta kan harpan få en skruv lös, vilket dock ej försämrar tonstyrkan utan endast i någon mån försvårar behandlingen av instrumentet.

LAG: Är ett botemedel som redan de gamla romarna kände till och som numera spritt sig över hela världen. Lagen tillverkas av »lagmän i lagrum» och råmaterialet fås från »lagbrott», av vilka vi i Finland ha många helt eller delvis utnyttjade. Tämmligen utforskade äro bolag och bunkalag.

VALUTAN: Är mera svårspelt än den vanliga lutan. Man gör lätt felgrepp och stämningarna är si och så. I alla länder hålles valutamarknad.

Nutidsorientera i

HUFVUDSTADSBLADET

och

NYA PRESSEN

"HIMAHIPPA"

Telefonen skrällde ilsket till, och jag sprang vigt upp ur min specialbekväma fladdermusfåtölj, fattade luren, och började vanan trogen rabbla: »882...» längre hann jag inte innan Pelles ivriga målbrottsröst pep i mitt öra. »Hörru Mobla, Stina ha' järkkä himahippa å' nu frågar hon, om du sku' villa söka dig ditåt». »Va' prataru», utbrast jag högeligen förvånad, »ha' Stina ordnat himahippa? Det blir förstås med föräldrar och intellektuellt prövande samtal o.s.v.». »Nej inte alls», flåsade Pelle, »de' blir föräldrafritt» och skum belysning, ungefär så lät det på henne», och han fortsatte i samma andedrag, »ingen vit skjorta och slarva kring halsen, de' ska' va' kom-som-du-är klädsel». »Vad kommer dit för schack då?» undrade jag och tänkte smått förläget på min urblekta vardagsskjorta och de förkrympta byxor som jag bar på mig som bäst. Pelle låtsades inte höra min fråga utan gick oförtrutet på: »Som du vet, så betyder det, att när jag säger kom-som-du-är-klädsel, ska du komma i de kläder du just nu bär på dig». »Det där lär nog vem som helst veta, men va' kommer dit för schack?» frågade jag för andra gången. »Jo dit kommer en typ som heter Blomberg, honom känner visst Jösse, å' så kommer dit...». De resterande typerna var alla ökända för mig liksom för Pelle. Vi kom överens om att träffas vid Havis Amanda.

Sagt och beslutat, kl. 18.00 anlände jag till sjöjungfrun, och där stod Pelle redan, nervöst trampande i sina bottiner. Färden till Stina var odräglig, vi kryssade genom halva stina'n till Rosavillagatan, gatnumret skulle vara 7 b 17. Ivrigt och halvspringande närmade vi oss porten. Inkomna i trappan hittade vi snart upp i rätt våning, och ringde på. Efter vad som tycktes vara en evighet hördes steg i tamburen och dörren öppnades oändligt lite. I det samma sloknade trappljuset. Pelle som inte är bland de blygaste drog upp dörren å' sa': »Ska' du int' hälsa oss välkomna, fast fasligt mörkt e' de». Under tiden som han talat hade han famlat efter Stinas hand. Lyckligtvis upptäckte jag den självlysande trappbelysningsknappen och tryckte in den samtidigt som Pelle började skaka hand. Det obarmhärtiga ljuset avslöjade för oss, att det

var en medelålders dam, som Pelle så kamratligt skakade hand med. Alla tre blev vi så förvånade, att ingen av oss sade ett smack på en lång stund. Tursamt nog var det Pelle som först vaknade ur sin förvåning. Han släppte fruntimrets hand och rusade ner för trapporna som en liten sputnik, med mig i kölvattnet. Nere på gatan insåg vi genast vårt miss-tag, vi hade gått in i A-trappan, och i vår iver märkte vi inte detta.

Mediterande över medelålders fruntimmer och gatnummer, hittade vi slutligen rätt port. Vi blev mottagna med stora famnen och satte genast igång med att »hiva» i oss »sjagga», av vilket det fanns ganska frikostigt, både vått och torrt. Spillandet vid bordet var för ovanlighetens skull ganska ofarligt. När snörvlingarna började avta, reste sig Pelle, harklade sig och sade: »Värdinnan har all heder av anrättningarna». Därmed var ätandet undanstökat och vi skulle nu kunna sysselsätta oss med något trevligare. Flickorna samlade sig, och höll en hemlighetsfull konferens i köket. Under tiden underhöll herr Blomberg oss med historier från fjällen och hans stora hobby, slalomåkning, i vilken han gav alla närvarande en grundkurs. Så »haka» var han i sin gren, att — efter tre Coca-cola — var han finsk juniormästare.

Flickorna hade nu äntligen fattat ett modigt beslut. Stina kom blygt fnittrande och med de andras moraliska stöd stammade hon fram: »N...n...u tän... tänkte jag att vi skulle le... leka några familjelekar, vi skall börja med »skeppet å' lastat». Efter diverse familjelekar började så äntligen »hippan» (dansandet). Blomberg »hippade» som en verklig slalomåkare, Pelle var i sitt ässe när han fick svänga runt i en svepande wienervals med Stina. Jag förbryllade ideligen min partner med att ändra på stegen efter var och varannan takt. »Hippandet» pågick ungefär en halvtimme. Efter det orkade snart ingen annan än det förut omnämnda paret Malmberg—Grönquist »hippa». Till en början beundrades deras dans, men när Blomberg började berättas historier i ett mörkt hörn av rummet, sökte sig snart alla till honom. Det han berättade var härresande

forts. följ. sid.

spökhistorier, där det ena spöket var värre än det andra. Omkring midnatt föreslog Grönquist, att vi sku' fara »hima» och »slafa». Förslaget togs emot med stort jubel, för Blombergs spöken hade blivit allt mera lik slalomåkare, och då var spänningen putz weg. Vi sade alla vackert godnatt och började söka oss hemåt med nå'n buss eller »spåra», som trots den sena timmen ännu var igång.

Väl hemkommen stupade jag i säng i glad förvissning om, att jag var hemma och slapp höra Blombergs entonigt mässande röst, eller äta ljumma knackorvar, allt under det att Pelle sakta mumlade mellan snörvlingarna, »värdinnan har all heder av anrättningarna, värdinnan har all heder av anrättningarna...

Af Mobla.

HUR JAG TILLBRAGTE PÅSKLOVET

Största delen av mitt sportlov har jag tillbragt i sängen. Därom intet ont. Sömmen är den bästa medicinen för trötta skolelever. Det är verkligen skönt att få ligga och dra sig till kl. 11. När jag sedan stigit upp, har jag kommit lämpligt till frukosten. På detta ytterst bekväma sätt har jag också sparat in på hushållspengarna, m.a.o. förenat nytta med nöje.

Den första lovdagen kom, med vackert väder och värmegrader. Trots att drivan smalt, spände jag på mig mina skidor och begav mig ut i terrängen. Efter den första kilometern började det redan löpa dåligt, så jag styrde min kosa hemåt. Hemfärden blev besvärlig, för jag fick ont i svanskotan, jag hade dock icke fallit en endaste gång, men min svanskota är litet oberäknelig.

Andra lovdagen blev jag väckt redan kl. 8.45 — vilket är okristligt tidigt — för min kusin skulle komma på besök, och det var hennes första besök, så jag var tvungen att gå och möta henne. Allt skulle nog ha varit gott och väl, ifall hon verkligen skulle ha kommit, men tråkigt nog så uteblev hon. Jag stod som den ståndaktige tennsoldaten på vakt vid busshållplatsen, där jag, enligt instruktioner av mor, skulle stanna bussen och fråga efter kusinen. Som sagt så uteblev hon så mitt kusinupprop i bussen blev ett blygsamt fiasko, chauffören körde ut mig med milt våld och alla passagerare drog på munnen.

Tredje lovdagen blev jag återigen väckt kl. 8.45, och ombedd att gå ned till vägen och möta min

kusin igen. Nu kom hon lyckligtvis, som hon lovat. På kvällen var det meningen, att vi skulle besöka Svenska teatern, och det gjorde vi också. Stycket som gavs hette »Laddat möte», en kriminalthriller i tre akter av Agatha Christie. Bland skådespelarna märktes Leif Wager, Erik Fröling och Kerstin Nylander. Bland publiken märktes rektorn med fru, några elever från fyran och en från sexan.

Fjärde dagen blev jag återigen väckt på tok för tidigt. Orsak: jag var tvungen att assistera mor i tvättstugan, närmast som maskmästare. På kvällen besökte jag Lilla teatern, där man gav Bez' utomordentligt roliga nyårsspektakel »Ö». För de absolut bästa rollprestationerna stod Lasse Pöysti och hans fru Birgitta Ulfsson. Också Åke Lindman och Jutta Zilliacus var till sin fördel. Min vän Karlsson med far var också med och även en abiturient. Min kusin var dock icke tillstädes, vilket inte alls var så tokigt.

Femte dagen var i det närmaste händelslös.

Sjätte dagen blev de trevliga överraskningarnas dag. Min far hämtade hem ett ping-pongbord, och vi satte genast igång med att spela ping-pong. På kvällen fick vi långväga främmande, och de deltog också i ping-pongeriet.

Kvarten använder Du
naturligtvis till ett
besök i

Äggelby Handel

Harmonikor

TILL REKLAMPRISER

Nedan ett par uppseendeväckande exempel på priser:

		Pianoharmonikor		5-radiga	
Antalet	diskanttöner	26	34	75	75
-,,	bastöner	32	96	120	120
	-körig	2	3	3	4
Antalet	diskantregister	2	5	5	11
-,,	basregister	-	3	3	5
		24.000:-	38.000:-	50.000:-	59.000:-

REKVRERA VÄRA REKLAMPRIS-
LISTOR FÖR WELTMEISTER

Helsingfors, N. Espanadgatan 37, tel. 10 396
Åbo - Tammerfors - Jyväskylä - Vasa - Uleåborg

WESTERLUND

KARL BEUS

FOTO-NYBLIN OY
AB

Forum o. St. Robertsq, 20-22

Härligt sommarlov

önskar

Oy *Er-To* AB

TIMEX

— *det engelska
ungdoms-
uret —
ett ur att
önska sig!*

STOCKMANNS

**FINSKA
KABELFABRIKEN
AKTIEBOLAG**

*Framåt med svensk
vind i seglen!*

Försäkra allt
fullt **i**

SVENSK - FINLAND

Huvudkontor i Helsingfors, Mannerheimvägen 12

Tel. växel. 10 075

Styr.dir. 54 566

Tag genast kontakt med oss, vi kommer också gärna till Er!